

GOGA

Julija Lukovnjak

SVET JE
SENCNA
(Edgarja Kaosa)

Ilustrirala Maja Poljanc

Kratek povzetek *Imaginarnih svetov* Edgarja Kaosa

V *Imaginarnih svetovih* se je Edgar Kaos brez spominov na svojo preteklost znašel med nenavadnimi bitji, ki so za razliko od njega, ki je človek, sposobna uporabe magije. Izvedel je, da na Inkremateri divja vojna med bitji magije in razduševalci, ki nasilno ločujejo njihove duše od teles, ter da je zaradi svoje človeškosti edini, ki ne more biti razdušen, saj ljudje magične duše nimajo. Na eni strani so ga bitja zaradi drugačnosti prezirala, po drugi pa od njega ravno zaradi imunosti pričakovala, da bo skupaj z novim zmajem Nočno Moro pomagal končati vojno. Edgar je kmalu ugotovil, da se proti njemu kuha zarota in da so bila vsa prijateljstva, ki jih je spletel med bivanjem v vojaški bazi, najverjetneje lažna. Skupaj z edinim zaveznikom in Nočno Moro je pričel načrtovati težaven pobeg iz baze, med dolgotrajnim bojem za obstanek pa je razvil zmožnost uporabe nevarne črne magije. Njegov beg je sprožil ugrabitev njegove prijateljice Arabele ter nehotene umore, ki jih je povzročil s podivjano črno magijo. S pomočjo vilinke Florie in čarovnika Kvinta, ki sta se podala za njim, da se ne bi predal razduševalcem v zameno za Arabelino življenje, sta Edgar in Arabela preživela nevarno srečanje. V bitki med bitji in slepoklavci, vojsko razduševalcev, je Nočna Mora s Floriino pomočjo porazil enega od štirih razduševalcev, Kvint in Arabela sta za las ušla smrti, Edgar pa je ob izkušnji vojnega opustošenja predramil moč pramagije v sebi in bitko končal. Že pri razduševalcih je Edgar izvedel, da so njegove sume do bitij sicer močno spodbujali prav oni, a da je bilo v zaroti bitij proti Edgarju tudi nekaj resnice. Po vrnitvi v bazo so mu bitja zaradi njegove nove zmožnosti za uporabo pramagije končno namenila mesto med njimi – tokrat zares. Floria in Kvint sta za svoje zasluge prejela privilegirana položaja v vojaški organizaciji, Arabela je ob srečanju s smrtjo dobila skrivno nalogo, Edgar pa se je kljub globoki krivdi in prepričanju, da vojni nikakor ni kos, odločil poskusiti postati oseba, ki naj bi jo svet potreboval.

PROLOG	11
1. DEL MESTO SONCA	17
2. DEL VMESNI PROSTORI	139
3. DEL PRAZNINE	349
4. DEL DUHOVI	435
EPILOG	591

PROLOG

SMRT JE PROCES

Meja med življenjem in smrtjo ni črta, temveč prostor.

Ta prostor je velik in predvsem čuden. Če vstopiš vanj, začutiš, da si živ *in* mrtev – in da nisi niti povsem živ niti povsem mrtev. V njem je tudi vse drugo, česar ne moreš stlačiti na eno ali drugo stran namišljenih dvojnosti, in ugotoviš, da je čisto vse, kar je – vključno s teboj – samo proces. Vse je kaos. Vse je vmesnost.

Bitje tik pred svojim koncem vedno ve, da bo umrlo, saj smrt nikoli ne preseneti popolnoma. Vedno se najprej pokaže v obliki nekakšnega znamenja, s čimer ti namigne, da si že malo mrtev, ne pa še povsem. Skrije se lahko v usodni val vode, v puščico, v ustekleničeni strup ali celo krajino. Te pogubne podobe postanejo sumljivo senčnate, polne nenaravnega življenja, in ko jih bitje zagleda, spozna, da je vstopilo v tisti vmesni prostor, kjer zre naravnost v svojo smrt in smrt vanj. Da se gledata. A smrt vedno pomežikne prva – in zadnja.

Zagledam jo v svojem odsevu v vodnem zrcalu, na tisti migetajoči, rahlo sivkasti packi, ki je bolj podobna brezoblični prikazni kot moji silhueti. Pričakuje me radoživo kot potnika na stokolesu, ki bo moral izstopiti na neki vmesni in zakotni postaji, za katero ni pričakoval, da bo njegova zadnja.

Nekdo me grobo potisne globlje v vmesni prostor. »*Hodi.*« Težek glas neznanega moškega glasu me opomni, da sem še vedno tudi v prostoru živih, na po kloru zaudarjajočem in z boleče belo svetlobo razgaljenem hodniku. Ker se vedem nasprotno od njegovega ukaza, me par žilavih rok, ki mi dlani čvrsto stiska k hrbtu, kot burja prhek

list srdito odpihne naprej po hodniku mimo zgroženih pogledov, mimo vseh laboratorijev, sob in vadnic, mimo meje meni znanega sveta. *Umrl bom. Zdaj me bodo zares ubili*, vsevprek tulijo moje meglene, razpadajoče misli.

»Ne mi.«

»Nekdo drug.«

Vse zaznavne zvoke zopet preglasi več glasov oseb, ki so me včeraj poskusile pokončati ali stisniti v kot, pa niso vedele, da sem ukradel strelsko orožje in da ga bom impulzivno sprožil, večkrat. Samo en od njih je bil vojak, vsi drugi so bili znanci, ki so želeli rešiti svojo kožo tako, da bi prodali mojo, in želim si, da bi v tistem trenutku zmogel videti ločnice med posameznimi osebki, ki so se zlili v en sam neskončni smrtonosni stvor. Nečeden prizor, ki se mi že od dogodka dalje neprekinjeno vsiljuje pred oči in me tišči nekje v prsih, se poigrava z mojo zmožnostjo za čutenje tempa iztekanja časa: sem to sploh storil danes ali se je zgodilo včeraj? Koliko ur, dni ali minut, utopljenih v prisluih njihovih glasov, je kupilo dvanajst življenj?

»Pridi sem.«

»Ne bo bolelo.«

»Sam si.«

»Sprijazni se.«

»Ne tako agresivno!« »Izpusti to iz rok!«

»S takim početjem lahko povzročiš katastrofalno škodo ...«

»... pomagalo pa ti tako ali tako ne bo.«

Res mi ni.

»Tja.« Eden od čarovnikov v sivi obleki pokaže na zatemnjeno stopnišče, za katerega ne vem, kam vodi, nikoli še nisem bil v tem delu stavbe. Drugi me potisne proti temi na njegovem dnu. Še enkrat se poskusim izleči iz možakarjevega primeža, ne zato, ker bi verjel, da se lahko rešim, temveč ker se ne morem sprijazniti, da se ne morem rešiti, a tokrat me v uniformo odet čarovnik brez oklevanja sune v trebuh in pritisne k tlom. »Bo zdaj mir?!«

Zelo dolg odmev krika, ki se odbija med stenami temnega stopnišča, mi izda, da mora biti na njegovem dnu precej velik prostor. Če bom tu umrl s krikom in z odmevom, me bo lasten glas preživel.

Neznanca me brez milosti povlečeta na noge. »Ne bo pomagalo, če se mečeš po tleh. Do zdaj je šlo, še malo.«

Prostor na dnu stopnišča je prazen, zatohel in temen, nobenih vrat nima in nobenih oken. Odpeljejo me vse do njegovega konca, in ko sem že tik pred precej preperelo opečnato steno, me živčni vojak, ki agresivno diha v moj tilnik, zaustavi. »Ko te izpustim, si ne drzni premakniti.«

Moje rame začnejo drgetati, ko njegov vroči prijem popusti. Vem, kaj se zgodi, če stečem, in vem, kaj se zgodi, če ne. Dokler mi slana solza ne steče v usta, sploh ne opazim, da jočem. »Prosim, ne! Prosim, prosim, *prosim!*« Na zatilju začutim udarec in moja kolena se hipoma omehčajo. V tišini padem nanje.

»Zdaj pa si že preglasen, dečko.« Čarovnik brezčutnega obraza se prepriča, da se zares več ne nameravam zganiti. Nato se oddalji in prikima drugemu. Ta nameri.

Moji vdih in izdih so drobni in hitri, kot dihi majhne živali, ki se ne more prebiti do kisika, roke in noge pa mi odpovejo. Misli se mi zavozlajo in besede iz njih se porazgubijo v primitivne, brezpomenske zvoke, ki jih hrani le neopisljiva groza. Kakšen je zvok smrti? Predvsem je hrupen, neurejen, grd, in iz uma in telesa ga ne more iztrgati niti najhujši krik.

V tem hrupu ta težki pok sploh ni tako glasen.

Sledi mu tišina. Praznina.

Ne zgodi se v nekem trenutku. Odnáša te počasi, košček za koščkom. Prvi košček, ki ga odstre s tvoje biti, je upanje. Kdor naivno pravi, da upanje umre zadnje, zagotovo še nikoli ni umrl. »Umiram,« hripavo rečem samemu sebi in moj glas se ob tem zdi ukraden, ne, *vrnjen*, kot bi se iztekel rok izposoje nikoli zares mojega telesa.

Zdaj sem samo še jaz. Jaz, ki počasi razpada.

V megli pred očmi mi odpade teža želje po nebu in teža krivde ubijalca. Odpade mi bolečina. Odpade mi čas. Odpade mi ime. Odpadejo mi misli.

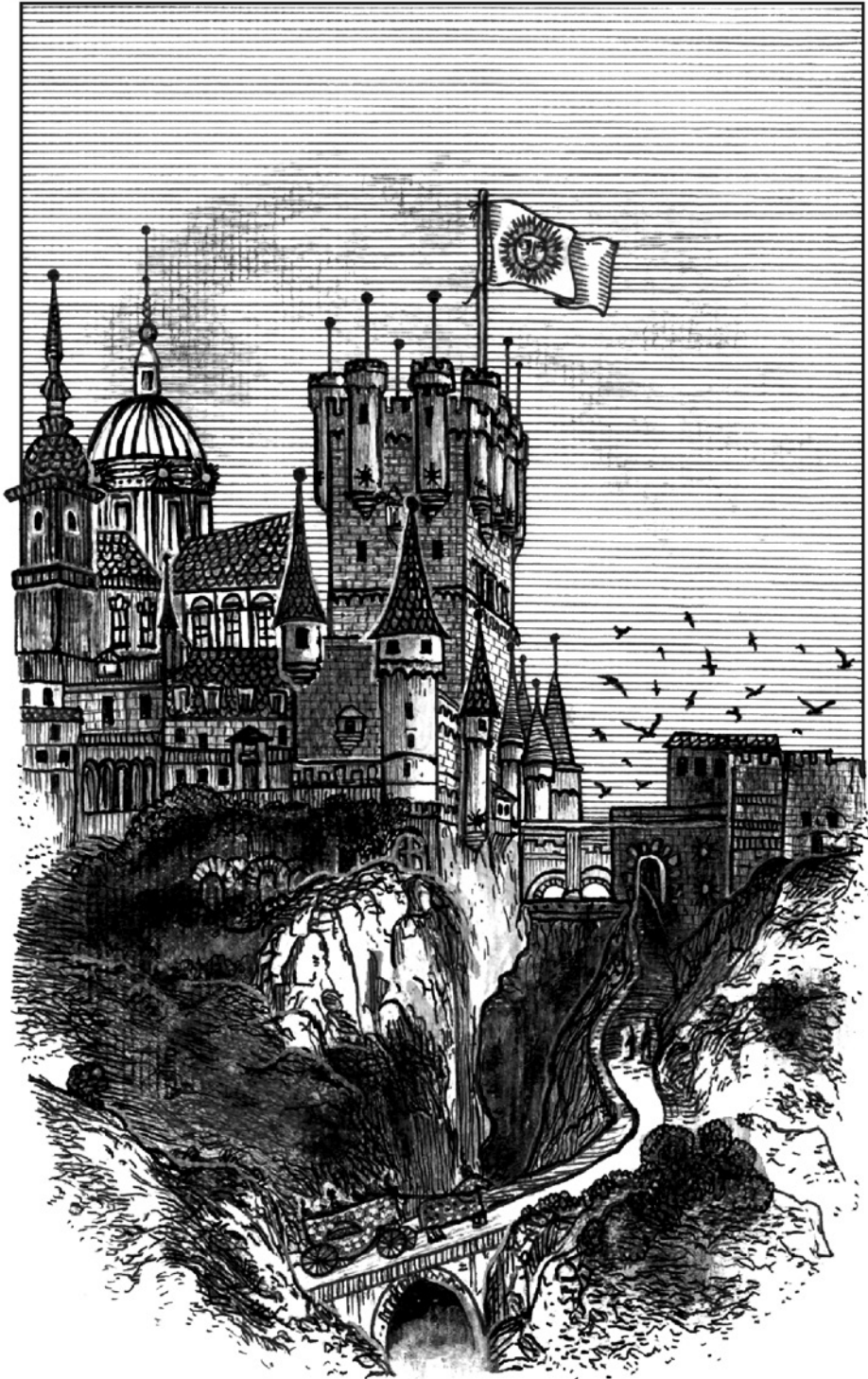
Postajam snov. Nekako sem, ampak sem nekaj drugega, nekaj mrtvega.

Smrt je neskončen mir, ampak jaz sem, čeprav le snov, nekaj popolnoma nasprotnega.

Moje misli se vrnejo. Vrne se moja neustavljiva želja. Vrne se krivda.

Jaz se ponovno sestavi, ampak nekaj mu manjka.

Mislim, da moram govoriti s Smrtjo.

1. DEL
MESTO SONCA

O.1

Belka

TRIK IGRE JE V TEM, DA JE NE ŽELIŠ ZMAGATI

Trik igre je v tem, da je ne želiš zmagati.

(Ker je ne moreš, ne te ne katere koli druge.)

Drugi pomembni trik je, da paziš predvsem na to, da igre ne izgubiš. In tretji, najpomembnejši trik je le majhen opomnik, ki si ga vtisneš v možgane, da je igra samo igra, ti v njej pa le trenutni element. Če se spozabiš in igro zamenjaš za resničnost, izgubiš v trenutku – in tega se sploh ne zaveš. Kaj se zgodi, če poznaš te tri trike, ali postaneš zmagovalec? Kje pa. V najboljšem primeru v igri ne izgubiš (sebe) in to je več kot dovolj. Zmagaš vsak dan, ko ne izgubiš.

Majhna polarna lisica tekoče preskoči vseh osem nizkih ovir v simulatoriju in lahkotno spleza na nevarno strmi klanec, na katerega se dvonožec kar tako ne bi mogel povzpeti. Ko doseže njegov vrh, njene oči končno zaznajo pred nekaj trenutki izgubljeno letečo luč, ki osvetljuje majhen kos prostora okrog nje. To je tarča. Preden jo nagon požene za njo, lisičja duša potrpežljivo počaka duha s podobo velikega rdečkastega psa, ki se je pravkar približal vznožju klančine. Slabše kot zmagati je le še zmagati z veliko prednostjo. Svetlobna tarča že šviga med količki na vrhu klanca, a ko zavije mimo zadnjega, lisica taktno zdrvi za njo. Med količki se njeno prožno telo vije veliko okretnejše kot njeni sledilci, zato zopet pridobi nekaj neželene prednosti, z enako hitrostjo pa spolzi tudi skozi umetni rov. Znajde se ob vznožju ume-tnega klanca, sama. Tarča je na dosegu njenega gobca, ulovila bi jo

z lahkoto, če bi to želela, a lisica ve, da jo mora izpustiti, če noče na dolgi rok izgubiti igre.

Svetleča kroglica tedaj zasveti močneje, z žarom, ki ima topel podton, in njena podoba je tako prijazna, tako mamljiva, da lisičino majhno srce kot uročeno zautripa v ritmu migetanja čudovite luči, luči zmage. Duha v obliki lisice, izgubljenega v trenutku nevzdržne evforije, to omamno svetlikanje prisili v nagonski skok za plenom, gib, v katerem je lahkotnost letenja ptice in napetost puščice, takoj za njim pa nastopi zasvojljivo zadoščenje ob prvem srečanju konic njenih zob s hladno, brezokusno svetlečo rečjo. Majhna žival bi težko spoznala občutek, ki je bližji ekstazi, občutek življenja, občutek čiste zmage.

V trenutku, ko se zave, da je zmagala, jo pograbi mrzlica. Lisica se razblini.

Zaslišim kričeči pisk štoparice in istočasno me zaslepi ostra bela svetloba. »Dve minuti osemtrideset. Belka,« tiho, a razločno slišim reči Asjo, katere mladi obraz je v nasilni luči male duhovadnice videti star in gubast, kot bi se zbudila v vzporednem vesolju, ki obstaja v trideset sončevih krogov oddaljeni prihodnosti. Opazila sem, da postane druga oseba, ko resno zre v simulatorij skozi prevelika duhočala, tako resno in brezosebno, kakor zmore svet motriti le znanstvenik. Varvara, ki sedi na njeni levi, moj rezultat zapiše s tako hitrim gibom, da njen zapis najbrž prehití Asjin avtomatski glas.

Vsakokrat, ko se zbudim iz umetnega spanca, je moj spomin velikanski madež. Z zgornjim delom telesa se zaspano dvignem iz kristalne skrinje, razgledam se po duhovadnici in opazim, da vsi razen mene še ležijo. »Prva sem,« se spomnim. Zazdi se mi, da mi po tilniku zapiha hladen piš. To ni bilo v načrtu. Ko zmagáš, se začnejo težave. Asja nečimrno trzne, ko moj glas predre napeto tišino, a motnji navkljub pogleda niti za hip ne umakne od poligona za duhove. Sama duš svojih sotekmovalcev brez duhočal ne morem videti, zato v zadregi in nevednosti čakam, da se prebudi naslednji, ki je ulovil tarčo. Asjina roka odrezavo trzne drugič in štoparica cvileče zapiska. »Dve devetinštirideset. Bars.«

S kotičkom očesa zaznam odpiranje pokrova kristalne skrinje na svoji levi. Iz nje bojevito plane tolst rdečelasi fant, ki s stisnjenimi

očmi, nevajenimi ostre svetlobe, vseeno brž zazna, da se je prebudil drugi. Njegove žogasto okrogle modre oči in še okroglejši rdečelični obraz se upognejo v kislno grimaso, jaz pa osramočeno pogledam v tla, jezna nase, ker nisem ostala v ležečem položaju, da ne bi izzvala Barsove jeze. Vsi sovražijo zmagovalce in nihče jih ne mrzi tako hudo kot rivalski Bars – in če bi bila to največja tegoba, ki jih doleti, bi bila prav zadovoljna.

Zmagovalci namreč tu in tam izginejo. Že res, da laboratorij običajno pobere tiste čarovnike z najmanjšim številom zbranih točk, a na čase si kar tako premislijo in iz skupin poberejo tiste, ki kraljujejo točkovnim lestvicam. Nihče ne ve, kaj se zgodi z njimi. Asja in Varvara sicer pravita, da se izločencem ne zgodi nič slabega, a če bi se jim zgodilo nekaj dobrega, bi nam povedali. Očitno je le to, da niso zmagali, ker eksperiment – ali igra, kakor mu pravijo pred nami – teče dalje. Beto je enkrat predlagal, da odstranjence skuhamo v petkovi obari. Seveda je to navadna izmišljotina. Ampak odkar je to izjavil, se nihče ni več dotaknil obare, ki jo strežejo ob petkih.

Štoparica zapiska tretjič, četrtič in petič. »Tri nič nič. Beto.« »Tri ena. Bina in Bobik.« Dva fanta in dekle poskočijo iz skrinj in tekmovalno preučijo prostor. Bobik sivi pogled nesramno zapiči v Bino, katere duša je ves čas tekla tik za zadnjico njegove, in sikne: »Bil sem pred tabo.« »Ne, na koncu sem te ...«

»Tišina!« Varvarin vreščeci glas kot žaga prereže njun pogovor. Bina in Bobik brez ugovarjanja utihneta, ker vsi vemo, da se Varvari ni modro zoperstavljati. Bobikovi nogi živčno trzata. Ne predstavljam si, da bi bila na njegovem mestu, da bi po zadnjem testiranju v sončevem polkrogu zbrala najmanj točk v skupini ter čakala, da pome pridejo varovalci in me za vse veke izbrišejo. Ko še zadnji duh končno ulovi bežečo luč in se pojavi v budnem svetu, laborantki v smrtni tišini seštejeta naše točke. Vzdušje v duhovadnici običajno ni tako srhljivo, le zadnje dni pred polkrožnim izborom dveh izločencev. Na koži čutim hlad senčnih pogledov sotekmovalcev in pogleda ne morem umakniti nikamor. Med čakanjem na rezultate v mislih preračunavam svoje točke, ki sem jih osvojila v vsaki od petih kategorij – magiji, športu, obrambi, znanju in sposobnosti duha – ter izračunam, da bi

lahko pristala kjer koli med sedmim in tretjim mestom, razen če me je današnja zmaga pripeljala do drugega. In drugo mesto je nevarno.

»Tako.« Asja si odstrani duhočala. Moj prestrašeni pogled se ulovi v rdečkasto sled na njenem nosu, ki sta ji jo pustila nosnika. »Stanje na lestvici je naslednje: Bimka je prva z najboljšimi točkami iz vseh kategorij v kondiciji, obrambi in znanju. Drugi je Bars, ki za Bimko zaostaja le eno točko.« Rdečelasi fant od veselja odrezavo stisne pesti, Bimka, ki se na drugi strani zaveda, da se svoje zmage ne more z gotovostjo veseliti, pa še pomežikne ne. »Tretja je Belka.« Asja se mi nasmehne. Olajšano prikimam. Še zmeraj sem na sredini, toda bliže robu brezna, ki se odpira na obeh koncih lestvice. »Bajkal, četrti si,« nadaljuje Asja, in zbrana sem le še dovolj dolgo, da slišim imeni Beto in Barinja, nakar odplavam z valom kompulzivnega premišljevanja o tem, kakšne so možnosti, da me danes izločijo, in vrnem se šele z imenoma Brosno in Bobik, ki sta izgovorjena zadnja.

Asjin topli pogled danes ne more pregnati očitne smrtonosnosti iz etra. »Vsi ste pokazali napredek,« reče ponosno, a ne z materinskim ponosom, temveč s tistim laborantskim ponosom, kjer beseda napredek ne pomeni naš osebni napredek, temveč napredek laboratorija, napredek zaposlenih, napredek sistema. »Zaradi nepričakovanih novih odkritij pri raziskavi vas bomo odslej premeščali po drugačnih ključih, ne več po številu vaših točk. Eksperiment bo v naslednji fazi zahteval čisto specifične osebkke.«

Si že kdaj bil v prostoru z dvanajstimi živčnimi čarovniki? Zaradi magije v nas, ki ob neprijetnih čustvih postane nekoliko nevarna, je občutek, kot bi stal v prostoru z dvanajstimi sevajočimi telesi, ob katerih te lahko strese, če se jih dotakneš ali se jim približaš, in ki lahko tu in tam eksplodirajo.

»Brosno,« brezizrazno reče Varvara. Fant, ki je na lestvici predzadnji, presenečeno izbulji sive oči. »Ja?« začudeno vpraša, kot da mu ni jasno.

»Varovalca te bosta pospremila do zbirne točke. Tam boš dobil vsa dodatna navodila.«

»Kaj?! Kaj pa Bobik?!« Brosno presenečeno pogleda fanta, ki je prejel manj točk od njega.

Ne Varvara ne Asja ne rečeta ničesar. Glede izločencev ni pogajanja, toliko je že jasno.

Vse moje mišice zakrcknejo kot beljak. Ne mene, ne mene, ne mene, mislim, ko pogled upiram v tla.

Asja naposled naznani: »S tabo gre Barinja.« Dekle z ostrimi obraznimi potezami in dolgo čeljustjo uporniško dvigne pogled. »Ne razumem. Zakaj jaz? Na sredini lestvice sem. In kaj se bo zgodilo?« sprašuje s predrzno iskrenostjo, v kateri ni niti kančka strahu ali pa ga le ni mogoče zaznati zaradi moči njenega prodornega glasu. A niti ta ne zaleže; Asja ponovi mantro: »Ne skrbi, vse informacije boš dobila pri spremljevalcih.« Barinja jo ogorčeno pogleda, vsem je jasno, da se je izognila odgovoru na vprašanje, a s tem ne doseže ničesar. Vrata se odprejo. Pred njimi je pet varovalcev. Bobik in Barinja počasi stopita proti njim in njuna obstoja v naših življenjih izgineta za vselej.

Duhovadnica postane zelo tih prostor. Slišim lahko nestrpno dihanje vseh prisotnih čarovnikov. V ušesih mi tiho piska. Pogrešam hrup. Pogrešam nekaj, česar ne znam natančno definirati. Nekaj, zaradi česar bi nenehni veliki krč mojega telesa za vedno usahnil.

»Nikomur ne bomo povzročili škode,« kot vedno poudari Asja. »Vse preместitve so samo spremenljivka v poskusu, ki jo moramo nadzirati, če želimo, da boste nekega dne pripravljeni na prejem moči.« Ta trapasta moč, velika obljubljená nagrada za zmagovalca, je zagotovo navadna izmišljotina, ampak zdi se, da sem edina v skupini, ki tako misli. Skupinska evforija ob misli na abstraktno magično moč, ki jo bo prejel zmagovalec igre, včasih spleza pod mojo kožo in občasno si dovolim sanjariti o tem, da obstaja izhod iz vsega tega, iz laboratorija, rutine, testiranja, izločanja. Ampak takšno mišljenje je seveda naivno in nespametno.

Asja odpre stekleno posodo z vitaminskimi želejčki. »To je za danes.« Še predno se strnemo v gruči okrog nje, kot da je okus komaj žvečljivih želejčkov dejansko vreden prerivanja s komolci, Varvara zakraka: »Nato pa na terapijo v halo C, zamujate.« Ko iz kozarca v Asjinih rokah vzamem rumeni želejček, ker so vsi rdeči že pošli, me čarovnica spomni: »Belka, za današnjo zmago ti pripada majhna nagrada po želji.«

Če bi zares lahko izbrala kar koli, bi želela samo za nekaj minut stopiti ven, na prosto, samo da bi pogledala, kako je. Ampak kaj, ko je zunanost tako nevarna. Varvara in Asja sta že tisoč in enkrat obrazložili, da bi lahko izpostavljenost zunanji atmosferi pokvarila naše rezultate in rezultate celotnega projekta. Namesto tega nas včasih peljeta v simulacijsko sobo, kjer lahko po lastni volji prilagajamo okolico in se o njej učimo, najdemo se lahko v neresnični puščavi, sredi neresničnega oceana, na neresnični gori. Simulacijska soba je zabavna, ampak je šele moja druga najljubša. »Smem v čitalnici brati dve uri dlje od časa za spanje?«

Asja mi s pritrdilnim pogledom v očeh izroči ključ majhne čitalnice, ki je sicer skoraj nihče ne uporablja. »Do desete,« določi.

Po terapiji se povzpnem v peto nadstropje. Čitalnica je na koncu hodnika, tik pod streho starega laboratorija. Težko jo je odkleniti, ker je njena ključavnica precej stara in trmasta, a ugotovila sem, da moraš vrata povleči k sebi in jih malo dvigniti, kar po navadi zaleže. Majhen zatohel prostor s šestimi visokimi policami, na katerih vse skupaj ni več kot sto knjig, ima posebnost, ki je moja skrivnost, zaradi katere bi mi bilo zahajanje v čitalnico najbrž prepovedano, če vsi ne bi pozabili nanjo. Na poševnem stropu pod streho visi star, obrabljen plakat, pod katerim je skrito veliko okno.

Moj edini prehod med zunaj in znotraj.

Moje okno je posebno okno, ker ne kaže tega, kar je v njegovi ravnini, temveč je uprto navzgor, v tisto brezmejno sliko, ki vselej spreminja svoje barve in vzorce, pri kateri nikoli ne veš, kak prizor ti bo namenila danes. Nebo je vsak dan presenečenje. Ponoči njegovi puhasti vzorci zbledijo v prostrani črnini, skozi katero včasih sije nešteto majhnih belih koscev. Zvezde imajo name poseben učinek. Vsakokrat, ko jih gledam, krč v meni malo usahne, in nekaj časa po tem je moja magija nekoliko močnejša.

Morda pa so prav zvezde tista moč, ki jo hranijo za konec poskusa. Morda jih lahko gledaš, dokler ne postaneš vsemogočen.

1

Kazimir

KAKO POSTATI RAZDUŠEVALEC

Kako postati razduševalec? Cena za to je precej visoka. Za začetek moraš živeti z vedenjem o tem, na kakšen način boš umrl, če boš umrl. Na začetku to zveni zanimivo, morda celo zabavno. Zabavno zveni, dokler tik zraven tebe ne zagrmi rjojenje nekaj ton težke luksaste pošasti s pol metra dolgimi čekani, za katero veš, da te nekoč najverjetneje *bo* ubila.

Speči zmaj na veliko in počasi zazeha. Njegov kolosalni gobec razgali snežno bele zobe, v katerih se zasvetlika moj okamneli odsev, vse do dlesni. V pesti stiskam majhno bodalo, da členki pobelijo kot jajčni beljak v vreli vodi. *Ne odpri oči, ne odpri oči*, ga rotim. In čakam. In se ne premikam.

Zmaj globoko zavzdihne. Orjaški je, tako nepredstavljivo orjaški, da ga od blizu sploh ne morem zajeti v vidno polje. Običajno me nič ne more preplašiti, a ob tej beštiji pogum ugasne kot iskra, in zalotim se pri cvileči misli, da lahko še zmeraj stečem proč in nikoli ne postanem razduševalec, da mi res ni treba imeti opravka s takšnimi grozotnimi monstrumi. *Ne odpri oči. Ne odpri oči.* Dolge mišice črne prikazni se počasi sprostijo in zmaj si zaspano obliže gobec.

Sapo, ki sem jo zadrževal skoraj pol minute, zdaj končno tiho sprostim v vlažno ozračje. Zmaj spi. *Dobro.* Nasmehnem se. Od groze me spreletavajo mravljinici. Moje roke drevijo.

Tiho se smuknem okrog zmajevega dolgega trupa in se sklonim k njegovemu trebuhu, ki mi ga je zver na svojo nesrečo prikladno

razgalila, ocenjujoče premerim tanko kožo na njem in si bodalo neslišno podam iz desne roke v levo. *Torej bom to zares storil.*

Ne razmišljaj.

Noro je.

Zato pa ne razmišljaj.

Z bodalom sunkovito, a ne pregloboko pičim v zmajev prese- netljivo mehak trebuh, le toliko, da prodrem do krvi. Še preden se zmaj zgane, bodalo gladko izvlečem in s svetlobno hitrostjo zdrvim iz votline. S kotičkom očesa ga ošvrknem. Okrvavljeno je. V votlini zaslišim pošastno, tektonsko rjojenje prabitja, tako blizu sebe in tako glasno, da me strah izstreli daleč naprej s konjsko hitrostjo, za kakršno nisem vedel, da je je moje telo sploh sposobno. Tla se strese- jo, ko se gigantski plazilec dvigne na noge.

Kot sem načrtoval, zdrvim naravnost proti ozki špranji v bližnji skali, ki mi bo služila kot zavetje pred ognjem, toda spored mojih potez se začne sesuvati, ko z dlanjo nerodno podrsam po ostri sivi skali, da bi se hitreje potisnil v kamnito zavetje, in si jo opraskam do krvi. Rana še zdaleč ni usodna, a pustila je sled, *dišečo* sled, ki je zmaju res ne bi rad ponudil. Skrivališče moram torej zapustiti – in to nemudoma.

Prabitje zarjove tretjič, tokrat tako besno, da ga začutim v vseh okončinah. Zdi se mi, da skale še nekaj časa prestrašeno vibrirajo. Zavlečem se globlje v kamnito špranjo in upam, da me drhteče skale ne zasujejo, plazim se in plazim, dokler ne dosežem čistine.

Pod mano je prepad. Ni preglobok. Če skočim, ne bom umrl. Se bom pa z vsaj polovično verjetnostjo polomil.

Zmajsko gruljenje se zdaj oglasi tik pred začetkom kamnite špra- nje in gagon namesto mene odloči, da bom skočil.

Čeprav uporabim vse znanje o skokih in pristankih, ki sem ga pridobil pri Škorpijonih, je teren tako neraven in razbrazdan, da s stopalom grdo treščim ob kamen. Bolečina sune v mojo nogo, kot če bi zelo dolg meč prebodel vse moje telo, in gleženj upognem pod topim kotom. Komajda mi uspe pravočasno iztegniti roke in se zakotaliti v preval, s katerim zaščitim svojo glavo pred udarcem, in še teže se poberem na noge. Mislim že, da poškodba sploh ni tako

huda, a tedaj težo prenesem na levo nogo in v gležnju zaškrta kot v pokvarjenem odštevniku. Zaboli me tako hudo, da se mi pred očmi zasveti, kot bi vame udarila strela.

Edini razlog, da preživim, je, ker mi zmaj, kot se izkaže, ne sledi. Začudeno se oziram.

Nič.

Čakam. Poslušam. Nič.

A to še ne pomeni, da se mi več ne mudi. Z napol delujočimi nogami se od vlečem do vznožja iglastega gozda mračnega severnega Mrkosmrečja, in čeprav je bolečina na začetku tako neznosna, da najprej močno podvomim v to, da bom preživel današnjo noč, se moje telo počasi privadi, ko na ranjeno nogo stopim dvajsetič, tridesetič, štiridesetič. Bolečina seveda ostaja enaka, na trenutke celo hujša, toda šepanje postane znosno. Na neki točki vse postane znosno, in ne vem, ali je to najboljša ali najslabša zmožnost živega bitja.

Ustavim se šele, ko od daleč zagledam najbližje gozdno svetišče, kjer nimfe rojstva ponoči vlivajo duše novorojenim bitjem. Svetišče je videti kot krog nesimetričnih monolitov mesečevega kamna, sijočih v medlem belem soju, ki ga v črnini gozdne noči ni lahko zgrešiti. V temi opazim nimfo rojstva, ki se lahkotno približuje na videz skromni, a z globoko magijo preprejeni skulpturi pod krošnjami severnih jelk. Potuhnem se. Sama je in nosi samo en povoj. Torej imam samo eno priložnost. *Ne razmišljaj*, se opomnim že vnaprej. In se ji približam.

Nimfa rojstva prikliče nenavezano dušo, ki jo namerava vlti novorojencu, ki je sicer že živ, a mu še zmeraj manjka nepogrešljivi del, zaradi katerega postane magično, pametno in bojda tudi dobro bitje. Nimfa se k nevidnemu duhu skloni na način, kot bi se sklonila h kakšni nižji živali, in ko pogladi zrak pred sabo, njena dlan zasveti. Z nenavezanim duhom ob sebi in detetom v rokah prestopi prag kamnitega kroga in rahli sij svetišča postane svetlejši, njegov obseg širši. Med kamnitimi stebri se zariše dolga zlato-bela črta, žarek magije, ki prostor naredi svet. *Ne razmišljaj*.

Bodalo neslišno izvlečem iz nožnice in ga držim tesno ob boku. Medtem ko se ji neopazno bližam izza drevja, je nimfa popolnoma neosredotočena na v mraku utopljeno okolico. Majhno bitje položi

na sakralna tla in ga obhodi. Njeni valujoči koraki, ki si sledijo v točno določenem nimfjem kodu, spominjajo na ples, mesta na tleh, ki so se jih pravkar dotaknile njene noge, pa se hipno zalesketajo. *Zberi se.*

Nimfa roko iztegne proti detetu, da bi mu vlila dušo.

Pred konicami njenih prstov se stvori drobna zlata nitasta tvorba, ki migeta na najnenavadnejše načine, kot bi imela svojo voljo ali kot bi bila del veliko večjega, nevidnega toka magije. Zlata energija se spušča k otroku, vije se okrog njegovega prsta in začne pronicati v njegovo kožo. Njegova glava zasveti kot svetilka. Nadnjo se izriše medel sij. V otrokovo telo sedaj lahko steče duša – v teoriji. V praksi pa se tukaj pojavim jaz.

Enkratne in edinstvene življenjske vezi, ki se veje med nimfo in otrokom in ki je hkrati duhovna in telesna, ne more presekat ne najostrejše rezilo niti najkrvoločnejši krvoduh. To lahko stori le ena reč na Inkremateri, ki je tudi hkrati duhovna in telesna. Torej utelešeni praduh – prabitje. Ali njegova kri.

V svetišču se pojavim naglo in tiho kot senca. Nimfa ne utegne niti krikniti.

Če o tem ne razmišljaš, vse poteka zelo hitro, zelo tekoče. Če ne razmišljaš, se ne spomniš. Če ne razmišljaš, je tako, kot če tega ne bi storil. Če ne razmišljaš, so vse le gola dejstva.

Nož z zmajsko krvjo pade skozi zlato vez, ki se pretrga kot šibka nit, in soj nad otrokovim obrazom ugasne. Svetloba v svetišču ugasne. Nimfa pade in ugasne. In moje bodalo, ki ga ovije zlati žarek, ločen od duše in otroka, zasveti. *Dobro.*

Bodalo trdno primem v pest, da bi opravil še tretji, najhujši del obreda, ampak najkrajši. *Dajmo, no. Če tega ne storiš, je bilo vse, kar si doslej naredil, zaman.*

Bodalo, obdano z zlatim sojem, pristavim na svoje zapestje. *Ne razmišljaj.*

To storim, ne da bi se zavedal, kdaj sem se zares odločil, da bom.

Od bolečine me zvije. Noge se mi zašibijo. Bodalo mi pade iz roke in z drugo dlanjo panično pritisnem ob smrtno rano. Kri polzi vzdolž moje roke in postanem slaboten. Kaj, če so bila navodila obreda lažna in bom umrl? Preklete, kaj, če sem se dobesedno *ubil?*

Šele po desetih ali petnajstih sekundah, ki polzijo dolgo kot tedni, moje žile zasvetijo. Je življenjska vez že prešla v mojo kri? Ali že deluje? Napeto strmim v zlato soj, ki se počasi širi po moji roki, in čakam in upam. *Pohiti*. Bolečina počasi odteka iz mojega telesa, najprej iz zapestja, nato iz trebuha, glave in nazadnje še iz poškodovane noge. Roko previdno odmaknem od rane. Ne krvavim več. Moral bi umreti, pa nisem. *Živim!* Rana, ki bi se sicer celila tedne, je izginila, in kot bi bil omamljen, lahko jasno čutim celjenje lastne kože, deljenje njenih celic, rast tkiv in spoj pretrgane debele plasti kože, kot da nikoli ne bi bila ranjena.

A tik preden me prevzame euforia, se v mesto vboda na moji koži zažre kaplja zmajske krvi, ki je vame stekla skupaj z življenjsko vezjo, in me opomni, da sem se skoraj vsem načinom smrti izognil le zaradi tega, ker sem z gotovostjo izbral enega, določenega. Spomni me na ceno moje skorajšnje nesmrtnosti, ki jo bom nekoč moral plačati. Ampak do tega je še dolgo.

Bodalo pobерem iz trave. Zdaj je čas, da postanem razduševalec.

Obred bi lahko na tej točki ustavil. Lahko bi se zadovoljil s skorajšnjo nesmrtnostjo in nikoli ne vzel še izprijene moči trganja duš od teles. Še zmeraj bi se lahko odločil, da ne bom postal največji domnevni sovražnik vsega živega. Ampak grda resnica je, da to moč pač potrebujem.

Približam se nimfi, ki leži v travi. *Ne razmišljaj*.

Ubijanje je na začetku vedno grozno. Umazano je in po navadi zahteva veliko truda, smiselno ga je uporabiti le takrat, ko svojih zadev ne moreš opraviti drugače, z manj truda. Najprej sem ga sovražil iz dna duše. Potem je postalo znosno. »*Ubij jo*,« zaukaže senca, ko predolgo strmim v nimfino truplo. Že dolgo se ni oglasila, čeprav je bila lačna. Od njenega zadnjega obroka je minilo precej časa. Že dolgo nisem nikogar ... »*Ubij jo*,« sika kot šum vetra.

Ne danes. Storit moram nekaj drugega. Bodalo približam hrbtu nepremične nimfe. *Še nikoli nisem ubil nimfe*, pomislim.

Ne razmišljaj.

Pa saj je ne bom ubil, si rečem, kakor da ne bi nameraval storiti nečesa veliko hujšega.

Dajmo. Že skozi hujše reči si šel. Stisni zobe in poglej proč, pa bo šlo. Nimfa rojstva je dokaj mlada. Če ne bi bila na napačnem mestu ob nepravem času ...

Pa kaj je danes s tabo? se oštejem v mislih. Zakaj tako dolgo oklevam?

»Ubij jo že,« se strinja senca.

Rezilo prislonim h koži na njenem hrbtu. Zarezalo bo v njeno telo in v dušo. Moja kri, pomešana z zmajevo krvjo, ji bo torej odrezala dušo od telesa, jo razdušila. In na tak način naj bi taista kri, ki teče po mojih žilah, pridobila moč – moč razduševanja. Odtlej bom lahko razduševal brez uporabe posebnega orožja. Tako je vsaj obljubila Svetlana Azarova.

Na tri, si rečem.

Ena.

Še nikoli nisem ubil nekoga, ki ni imel nobene možnosti, da preživi. Daj no, vedel si, da bo treba pokončati eno nimfo rojstva.

Dve.

Še nikoli nisem ubil ženske.

Utihni. Utihni in ne razmišljaj.

Tri.

Zabodem jo.

Najhujša lastnost umorov v tišini je, da slišiš njihov zvok – trganje mesa, curek krvi, zadnji utrip srca. Bodalo studoma izpustim iz rok. Naj ostane tukaj, nočem ga več, nočem več imeti ničesar s tem ... s tem *dogodkom*. Končano je. *Ne razmišljaj*. Posebno ne zdaj, ko je že opravljeno.

Tedaj se nimfino telo zgane. Skrči se. Strese se. Njena pohabljen duša začne gomazeti izpod prsi, pri čemer naleti na težave; ko skuša prebiti nimfino kožo, jo razteguje, deformira jo, upogiba njene okončine. Zgroženo se pomikam proč. *Tako torej nastanejo prazneži*. Prizor kmalu postane tako nagnusen, da ne morem več gledati. Poženem se v tek.

Ne vem, kako dolgo tečem, in ne vem, kam. Zagotovo vsaj eno uro. Navsezadnje se bom moral vrniti k njim, okrog tega ni več debate, zdaj sem eden izmed njih. A najprej bom še malo tekkel, se premikal, blodil po temni in prijetno hladni poletni noči v samotnem gozdu.

Postal sem razduševalec, si ponavljam v mislih. Postal sem najbolj neranljiva oblika živega bitja. Zakaj me potem stiska strah, hujši kot kdaj koli doslej? Ko se ustavim, mi razbija srce. Stopim k jezeru in vanj pomočim roke, da bi jih umil. Strjena kri se slabo spira. Ko zagledam odsev svoje duše, se ne prepoznam. *Postal sem razduševalec*, si dopovedujem desetkrat, dvajsetkrat, in tedaj v moji glavi pobilisne senzacionalna ideja.

Pravzaprav sem še nevarnejši od razduševalcev. Sem črni mag, ki je obenem razduševalec. Imam telo in dušo, ki ju lahko uporabljam za razduševanje. Ni treba, da se žrtvi fizično približam, da bi jo razdušil. *Razdušujem lahko tudi v spanju – z dušo*. V adrenalinu, ki me preplavi, se nasmejem netopirju, ki me opazuje z gladine jezera.

Razdušujem lahko na daljavo. Razdušim lahko kogar koli, kjer koli, kadar koli.

2

Edgar

NIKOLI NE SLEDI ČUDNEMU BELEMU DUHU

Vse podobe iz nočnih mor niso del nočnih mor. Nedavno je v moje sanje vdrl resnični duh in se začel pretvarjati, da je le del moje domišljije in da mi kot preostali sanjski elementi ne more storiti ničesar. To je bila laž.

Če v morah zagledaš majhnega čudnega belega duha (na prvi pogled je videti precej nedolžen), se mu nikar ne približuj. Ta duh ni del mor. Čudni beli duh je resničen in nevaren. Najprej se ti bo dobrikal, svetlikal sredi temnih mor – sledi mi, saj sem le majhna ljubka lučka, lahko te popeljem proč, na varno. Če obstaja kaka huda zmota, je to, da si v svetu sanj popolnoma varen. Ker nisi.

Ko ga zagledam prvič in mu naivno sledim, bela izdajalska prikazen na lepem izgine, in imaginarni led, po katerem sem hodil, se stre. Duh me je peljal v past.

Voda objame moje telo in začnem divje brcati, da bi se prebil na površje. Nekje pod seboj zagledam hiter premik, zaradi katerega začnem panično mahedrati z rokami, ko v kalni temi razločim ozek pas nekega hrbta in plavuti. Sirene! olajšano pomislim. Sirene mi bodo pomagale, kot so mi pomagale nekoč. Spustim se niže, da bi me opazile.

Nato se v motni črnini izriše orjaška, gladka okrogla podoba. To ni sirena.

Kot kit velika brkata glava soma (ali nečesa takega, ne spoznam se na ribe) z izbuljenimi očmi in kot krater velikimi brezzobimi usti plava naravnost proti meni. Njegov trup se konča s čarovniškim spodnjim

delom telesa, z majhnimi nožicami, ki ga potiskajo navzgor. Pošasti se komajda izognem, da ta splava tik ob mojem trupu.

Ko končno dosežem vodno gladino, ko končno zadiham in se razgledam okrog sebe, ugotovim, da plavam v Zrcalnem jezeru. Prepoznal bi ga kadar koli. Lesketajoča se prozorna gladina, veličastne gore v daljavi, zeleni hribi, porasli z mogočnimi jelkami – doma sem in vse je v redu. Preden se spet zgodi kaj bizarnega, zaplavam proti obali Zrcalnega jezera, proti SIVIBOVU, katerega medli obris vidim v senci hribovja.

A kot sem že ves čas slutil, čudnega dogajanja še ni konec. Proti meni priplovejo mrliški čolni. V prvi vrsti jih je dvanajst, a za njimi se jih v jezero vsuje še za celo mornarico. »Kaos,« me pokliče glas iz prvega čolna. V njem sedi mrtvi Rubin.

Mrtvi Rubin ni resničen, ne more te poškodovati, si povem, da bi se umiril.

Iz sosednjih čolnov pogledajo Škorpijoni, nekdanji Škorpijoni, ki so zaradi mene padli v zimski bitki. Ki sem jih pravzaprav ... jaz ... »Samo sanje so,« se opominjam. Potem v zadnjem čolnu opazim Nairo in spoznam, da je skrajni čas, da pobegnem iz sanj, ampak kot sem že ves čas slutil, je s temi sanjami nekaj narobe, ne morem jih kar tako zapustiti. Zares močno se trudim, da bi svoje zaprte veke povlekel narazen, ampak še vedno nimam dovolj nadzora nad svojim telesom; zavest mi uide nazaj v nočno moro.

Kot bi vedel, da sem poskusil pobegniti iz sanj, se v moji bližini zopet pojavi čudni beli duh. Čutim, da me gleda, čeprav nima oči niti kakršne koli druge okončine. Videti je kot brezoblična svetlobna tvorba modrikasto bele barve, ki migeta na mestu, a ima v sebi neko dinamiko. Čudni beli duh spremeni obliko; iz njega se izvije tanek krak, ki se iztegne proti meni. Njegovemu še kako resničnemu dotiku se ne uspem izogniti: v roki, kjer me oplazi, začutim skelečo napetost, kot bi mi jo nameravalo raznesti, in ko roko skušam odmakniti, me preplavi val grozljive, mučne bolečine. Zavpijem.

»Presneto, Edgar!«

V moje težke oči šine močna, zlata svetloba. Dvignem se na kolce in pogledam na levo. Floria. Videti je jezna.